

време проявена негова предпазливост и предвидливост, а сжщо и познанството му съ управителя на Видинско, Азисъ-паша, и умѣлото застѣпничество при разпититѣ на Илия Цановъ, той отървава главата си отъ вжжето и може би е щѣлъ да бжде напълно оневиненъ и пустнатъ на свобода отъ затвора, ако подстрекателството на Доротeya не продължило, подъ предлогъ, че имало доказателства за виновността му. Това е повлияло да бжде той откаранъ въ желѣза, заедно съ Василь Ганчевъ и още единъ трети затворникъ, презъ Русчукъ, Балкана, Сливенъ, Одринъ за Цариградъ. Съ това откарване се е целѣло да се продължатъ въ турската столица разпититѣ и изтезанията и да може да се достигне до смъртна присжда, все по подстрекателството на Доротeya.

Организираната отъ Манолъ Ивановъ хитра „шпионска“ мрежа, отъ която докторътъ, предвиждащъ лошия ѳ край, рано се отдалечи, но все пакъ плати тежка данъ, скоро породила съмнение у Али-паша и били поставени шпиони да следятъ главнитѣ участници. Неочакваната смъртъ на Маноля, а по-сетне на Али-паша, че и на Доротeya, туря край на тая история и до известна степенъ облекчава и несигурната сждба на Мирковичъ.

Най-кжсиятъ пжтъ отъ Видинъ до Цариградъ е билъ по Дунава презъ Русчукъ и отъ тамъ презъ морето. Но докторътъ билъ нарочно преведенъ презъ родния му градъ Сливенъ, за да бжде изложенъ на унижения и да направи впечатление на своитѣ съграждани. Пжтуването е било много мжчително, особено презъ Балкана, дето сж ги съпровождали около 60 души пеши и конни заптиета. Тримата, натоварени съ желѣзни вериги, сж вървѣли пешъ и обвързани помежду си. Заповѣдта била, въ туй тежко положение да ги прекаратъ презъ чаршията на гр. Сливенъ. Но тогавашния мю-тесарифъ, Джеватъ-паша, билъ благороденъ по душа турчинъ. Той билъ познайникъ на доктора и на брата му дѣдо Русчо, съ голѣма почитъ тогава между турцитѣ. Той заповѣдва да ги заведатъ до затвора по най-прѣката и безлюдна улица, позволилъ да се снабди докторътъ отъ брата си съ пари и далъ нареждане на стражаритѣ, които ги карали къмъ Одринъ, да бждатъ внимателни и по-меки.

Въ Цариградъ имъ вземали всички вещи, дори и палтата, и ги поставили въ „полозитѣ“ на затвора. „Полозътъ“ е тъмна, тѣсна гола дупка, дето затворникътъ стои въ тъмнината безъ постелка и завивка, на голата земя, и не се свижда съ никого, освенъ съ надзорника, който му донася сухъ хлѣбъ и паница вода, веднажъ въ